

TOTI-LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH · IZHAJA VSAKO SREDO

ŠTEV. 51

POZORI

POZORI

**Izid nagradnega
žrebanja na str. 7**

INTERVJU

v zvezi z obtožbami, da Jugoslavija kopije svinec na
avstrijskem ozemlju

Na Marsu so bile končane zadnje priprave za polet na zemljo. Štirje inteligentni raziskovalci so se že nekaj let učili esperanta s pomočjo radio-televizijskih aparatov, ki so lovili z letječimi krožniki valove oddajnih postaj na Zemlji, da bi se lahko sporazumeli s prebivalci Zemlje.

Napočil je svečani trenutek. Mestni župan je tik pred startom držal svečani govor raziskovalcem in zbrani množici. V svojem govoru je omenil, da bi zelo rad šel z raziskovalci na Zemljo, a žal mu delo tega ne dopušča, ker mora rešiti še približno tisoč stanovaljskih prošelj. Pri tem je poudaril, da vlada na Marsu enaka stanovaljska kriza kot na Zemlji in pripomnil, da bi morda kazalo izplačevati otroške doklade samo tistim družinam, ki nimajo otrok, ker bi se v tem primeru Marsovci ne množili tako naglo in bi sploh ne bilo več stanovaljske krize.

Potem je starter zamahnil z zastavico in raketa je odletela s hitrostjo jezika italijanskega fredenističnega politika proti Zemlji.

Močan duh po smodniku jim je naznanil, da so v bližini Zemlje. Marsovci so napravili tri kroge okoli Zemlje, potem pa so pristali v nekem gozdu, ker so se na ta način hoteli izogniti preveliki gneči radovednežev okrog rakete. Iz gozda so se napotili proti široki, razriti cesti. Kmalu so srečali prve Zemljane, ki se po zunanosti niso prav nič razlikovali od Marsovcev. Pa tudi Marsovci niso vzbujali pri Zemljanih nikakršne pozornosti, ker so se že na Marsu preoblekli v obleke svojih pradedov, ki so živeli pred dve sto leti.

Hočili so skozi razne kraje. Od vsega, kar so videli, so jih najbolj zanimale različne cene enakih produktov v različnih krajih. Zato so najprej mislili, da so zašli v fevdalno urejeno državo s stoterimi različnimi državicami, toda kmalu so se prepričali, da temu ni tako. Kajti, skoraj povsod so našli na podjetja, ki so nosila ista imena: »Sadjevec«, »Zganje«, »Tutlfrutl«, »Izberite samil«, »Samopreskrba« itd. Spomnili so se, da je bilo pred dobrimi tri sto leti prav tako tudi pri njih, ko je bil dober glas važen samo še za pevce.

Potem so si ogledovali trgovine. Pri tem so opazili, da uporabljajo trgovci pri tehtanju posebne trike: blago mečejo v velikem loku na tehtnico tako, da jeziček tehtnice pokaže čim več in še preden se lahko umiri, že izroče stranki blago. Marsovci so si zabeležili ta trik z namenom, da

ga uvedejo v bolnišnicah na Marsu za shujševalne kure. Kajti, tako bodo bolniki prepričani, da mnogo jedo, čeprav bodo jedli zelo malo.

Ko so Marsovci ugotovljali, da ima trgovina prav gotovo neko zvezo z izvirnim grehom Adama in Eve, so zaslišali iz smeri, kjer so pristali z raketo, velik trušč in divje vpitje. Takoj so pohiteli nazaj k raketi in glej: okoli rakete se je preivala množica ljudi. Ljudje so božali in otipavali raketo in pobožno vzdihovali: »Poglejte! Inozemsko vozilo!« Zaman so se skušali Marsovci prebiti k raketi. Zato so vljudno odgovorili najbližje. Ti so se jim pričeli globoko klanjati in kmalu so imeli pristo pot do rakete. Brž so jo temeljito preiskali, da se ne bi slučajno vgnezdil v njej kak poslovodja ali direktor kakega trgovskega podjetja. Brez skrbi! V raketi ni prav nič manjkalo! Hitro so vžgali motor, iz rakete je švignil mogočen plamen — in odpluli so nazaj proti Marsu.

Ko so prispeli nazaj domov, jih je že čakala ogromna množica. Župan je imel pozdravni govor, jim zaželel dobrodošlico, potem pa so mu morali povedati, kako je bilo na Zemlji. Ko je župan slišal o trgovinskih prijemih na Zemlji, je razglasil nad raketo in raziskovalci 14-dnevno karanteno. Po štirinajstih dneh pa so raketo svečano zažgali in razglasili, da je za zdaj vsaka zveza z Zemljo prepovedana. »Morda čez tri sto let!« je dejal župan in odhitel reševati prošnje za stanovanja, kajti od odhoda rakete na Zemljo je rešil komaj eno, pa še ta je bila — zamenjava stanovanja!

— Oprostite, Herr Obergruppenführer, ali se vam je sanjalo še kaj drugega?

Pred konferenco šurih

— Radoveden sem, ali bodo prišli Rusi v Stalinskem Zisu ali pa imajo morda že kakšen drugi model...

Nande Bula:

MARNJULČICA

(Moderna pravljica za odraslo mladino)

Nekje v daljni deželi Emigraciji je živel v Mohorjevem gradu kraljična Marnjulčica. Ko je bila godna za ženitev, je dala razglasiti, da bo vsakega kandidata za ženitev prej preizkusila. Princi so prihajali, marsikateri ji je bil všeč, toda nihče ni opravil preizkušnje tako, da bi bila kraljična zadovoljna z njim. Kakšna je bila ta preizkušnja, tega ni vedel povedati nihče razen princev, ki so to preizkušnjo opravljali, toda ti o preizkušnji niso hoteli ničesar povedati, kajti kraljična je bila iz svete in pobožne hiše, ki je skrbno čuvala svoj ugled. Ljudje so sicer nekaj šušljali o treh mladih kraljevičih, ki so morali iti služiti rečno mornarico, da ne bi ogrozili svojih mamič kraljičnih pravic do prestola in položaja v katoliški družbi na Mohorjevem gradu, toda to so bile le klepete!

Potem pa se je nekega

dne pojavil mlad junak, sin narodnega junaka, katerega mu je bilo prerokovano, da bo sledil svetlim zgledom svojega velikega očeta, in — kot trdijo zlobni jeziki — ta je srečno opravil preizkušnjo pri kraljični Marnjulčici, čeprav mu je ni bilo treba niti opravljati. Baj je kraljična že na prvi pogled ugotovila, da je junak vreden njene roke. Tako je bila rešena čast Mohorjevega gradu in vsi so bili srečni, razen treh mladih kraljevičev, ki morajo služiti mornarico. Toda ti ne bodo mogli motiti sreče mladega para, kajti v vodi se ribe ne morejo odpreti ust, da bi lahko kaj zinile.

In tako je prav. Kajti sicer bi kraljična Marnjulčica ne dobila moža in ubogemu očetu na Mohorjevem gradu bi od same žalosti utegnulo še počiti srce. In kar je glavno, naša pravljica ne bi imela srečnega konca!

TEREMTETE

— Veš, Lajoš, zadnjič je »Szabad Nep« objavil listo predmetov, ki bi jih potrošniki radi kupili, pa jih ni. Seznam je tako dolg, da sem že začel premišljati, kaj se pri nas pravzaprav sploh še dobi, če že od drobne igle naprej ničesar ni več.

Pišta, ne smeš pozabiti, da je Rakoši dejal, da ne bomo dvignili življenjskega standarda tako dolgo, dokler ne bomo proizvajali več jekla in več premoga.

Mogoče imaš prav Lajoš, ampak premoga in jekla vendar ne moremo jesti. Žito pa bomo seveda po stari navadi izvažali v Sovjetsko zvezo, od koder bomo dobili v zameno prazne vreče »Made in Russia«, da jih bomo zopet lahko napolnili z našo madžarsko pšenico.

— Seveda, Pišta, toda Rusi morajo vendar velikodušno pomagati vzhodnim Nemcem in severnim Korejcem!

Lajoš, nekaj sem slišal, da se Jugoslovani in Avstriji kregajo. Avstrijski nacisti so med vojno postreljali mnogo partizanov in angleških letalcev, sedaj pa baje zahtevajo od Jugoslovancev odškodnino, ker so med vojno pomotoma streljali na partizane s svinčenkami namesto z mastnimi krapi.

Pišta, že zopet nisi na liniji. Saj vendar veš, da so Jugoslovani agresorji in naši največji sovražniki. Zato je tudi Moskva sklenila tajni pakt z Rimom in Vatikanom, da se bomo lahko s skupnimi močmi in z blagoslovom svetega očeta uspešneje zoperstavljali jugoslovanskemu agresivnemu pritisku.

De mortuis nihil nisi bene!

»Aljoša, kaj praviš, zakaj Malenkov v svojem zadnjem govoru ni niti enkrat omenil pokojnega Stalina?«
»Menda se je držal starega pregovora: »O mrtvih govori samo dobro.««
»In?«
»Kaj dobrega o njem pa ni mogel povedati!«

Nesporazum

»Pišta, si že bral, da bodo na Madžarskem ukinjena vsa koncentracijska taborišča?«
»Hudiča! Torej nam u-si ne dovolijo niti tega več, da bi lahko imeli vsaj lastna nacionalna taborišča?«

Ogorčenje

Sovjetski stražar ustavi na meji prebivalca Vzhodnega Berlina, ki bi rad šel po ameriško pošiljko hrane v zahodni sektor:
»...tebja tvojo mat! Zadržnič pa ste na ves glas kričali, da ste že vsega sit!«

Če je tako...

Jugoslovanski ekskralj Peter in žena Aleksandra sta se skregala. Peter je zagrozil ženi z ločitvijo in udaril po mizi:
»Mislim, da zadržuje za ločitev že samo to, da si mi napravila tako sramoto, ko ti je tista pariška modna hiša zaradi dolga 500 funtov zaplenila krzno...«

Takrat pa je udarila Aleksandra z roko po mizi:
»Če je tako, bi lahko jaz zahtevala ločitev zakona že takrat, ko si ti dokončno napravil vso Jugoslavijo!«

Definicija

»Poglej tega možakarja. Ta je pravi Anglež!«
»Nemogoče!«
»Zakaj, nemogoče?« Z vsemi, ki ne stanujejo v njegovi neposredni bližini, je že skregan.«

Obupani pacient

Ko je ameriški internist dr. Lawrence po pregledu sporočil Stepincu, da boleha na policitemiji (pretiranem razmnoževanju rdečih krvnih teles), se je ta obupano prekrizal:
»Poslušajte, doktor, ali ne bi mogli napraviti tako, da bi se mi raje pretirano množila bela krvna telesa? Kaj si bosta sicer mislila o meni Mc Carthy in kardinal Spellman!«

Strokovni priročnik

V knjigarno pride mlad mož in zahteva:
»Ali imate, prego, kakšno knjigo o modernih metodah treninga tekov na dolge proge?«

»Naturalmente, signore! Ecco, najnovejša izdaja spominov upokojenega admirala Fossinija...«

»Toda ta priporočila vendar zastareli sistem Mussolini!«

»Sistem je resda že star, signore, toda še vedno najuspešnejši pri tekih na dolge proge!«

Okoli r .. v žep...

...ali kako si mali Beppo predstavlja italijanski načrt za ureditev železniškega prometa z Avstrijo.

MC ARTHURJEVI NAČRTI

Ko se je slavní vojskovodja moral umakniti iz javnega v zasebno življenje, je neki radovedni reporter na vsak način hotel izvedeti od njega, kakšne načrte ima za prihodnost. Vrtal in vrtal je vanj, naj mu jih razodene. Nazadnje mu je Mc Arthur le odgovoril:

»Najprej bom legel v ležalno mrežo in ležal v njej vsaj osem tednov.«

»Ah, osem tednov... Kaj pa potem?« je bil reporter še radoveden.

»Potem,« mu je odvrnil Mc Arthur še bolj resno, »potem se bom začel počasi, zelo počasi gugati...«

Pravi, da je reporter takoj nato zaprl beležnico in da ni vprašal ničesar več.

PREJ BI POVEDALI, TOVARIŠ!

V pisarno direktorja Drž. zavarovalnega zavoda v Pragi pridrvi ogorčen možakar:

»Kakšna svinjarija je spet to, da me pravkar neki vaš uradnik ni hotel zavarovati za primer nezgode?!«

Direktor se začudi:
»Nemogoče? Ali ste morda poskusni pilot?«

»Ne, nikakor!«

»Ali ste morda — Jugoslovan?«

»Nikar me ne žalite, prosim!«

»Kaj pa ste potem pravzaprav?«

»Minister državne varnosti.«

Takrat pa se direktor razburi:

»Prej bi povedali, pa bi vam takoj povedal, da se v takšen riziko res ne moremo spuščati!«

V RESTAVRACIJI

»Natakar, prinesite mi veliko porcijo makaronov à la Napoli. Sem namreč zelo lačen.«

»Potem vam jih raje prinesem à la Trieste, da vas bo hitreje minil apetit!«

SPOMINSKA PLOŠČA

Na tem mestu je stal šotor in v njem so bila mirovna pogajanja. Ker so pa ta zelo dolgo trajala, so postavili tu hišo... In ko se je hiša začela rušiti, so se delegacije končno sporazumele — namreč, da so se zaradi varnosti preselile v drugi kraj in tam pogajanja nadaljujejo...

PASJI DNEVI V AFRIKI

»Hov, hov du ju du, Bobby? Se nič ne sončiš?«

»Tepec! Ali hočeš, da izgubim volilno pravico?!«

Prevelik greben

— Eh, dio mio, če bi imel še tistih nekaj peres v repu, ne bi nikoli zaradi prevelikega grebena izgubil ravnotežja!

LJUBLJANSKE

**SENZACIJA! SLEDovi STARE EMONE!
EPOHALNA ODKRITJA SREDI LJUBLJANE!
BERITE NASO POSEBNO IZDAJO!**

Ob zaključku lista smo prejeli vest, da so ljubljanski arheologi odkrili sledove, ki potrjujejo domnevo, da je bila nekoč Emona kolonizirana naselbina sredi Panonskega morja. Epohalni najdba, čolni v tivolskem ribniku — ki so kljub zobu časa čudovito dobro ohranjeni — je vzbudila veliko zanimanje merodajnih krogov pri »Odpadu«. Po še nepotrjenih vestih ostane takša za uporabo čolnov neizpremenjena, dokler ne bo komisija strokovnjakov-arheologov natančno ocenila dejanske vrednosti te prazgodovinske najdbe. Podrobnosti o tem čitajte v naši današnji posebni večer- ni izdaji!

**Bureau international des poids et mesures
Sèvres (via Paris)**

Jest, Franc iz Lublane, lepu prosm zgorej imenovano inštitucijo, de obhaj u »Dneunk«, de so internacionaln prznane mirske enote sam kilo — metr in sekunda u fizk, same in vajbca pr žvaleh, deci, firkle, litr in štefan pr vin, lucat pa pr knofih in drukrih. Jest sm zadnč kupu pr »Tribun« en roč od bicikla, pa je bu prevelk in sm ga hotu bekslat. Pa so rekl, da ga ne murja, de nej prnesem še ta družga, de pr »Tribun« prodajaja sam na par. Jest sm reku, de sm kupu sam en roč u njihou štacun in de čem met družga. Pokazou sm tistga, k mi je ta roč prodau in potem je tist, k je men stregu, nadru unga, k mi je prodau tist roč in mu postregu s kletucam, de b mi pokazau, de pr »Tribun« prodajaja use sam na ducat. Zatu prosm, de obajute tula u »Dneunk«, de na boja pr »Tribun« začel tud bicikline prodajat na par, de boja lohka tud tist, k nimaja še žena, kupi bicikl.

Vas lepu pozdraula

Franc

LJUBLJANSKI DNEVNIK,
28. julija 1953: Pogled z letala na neko nemško pristanišče z ribiškimi ladjami...

Vse kaže, da morajo imeti tamkaj zelo bogat lov. Sicer jim ne bi bilo treba prevažati rib s prekooceanskimi potniškimi parniki in vlačilci!

VEČER, 30. julija 1953, prinaša pod sliko Bojana Stupice besedilo: Po Hemingwayjevih delih so posneli veliki filmov...

Kakšna tolažba za Stupico! Če ne bo dosegel briljantnih uspehov pri filmu, se bo še vedno lahko tolažil z mslji, da je postal slaven vsaj v literaturi pod psevdonimom — Hemingway!

SLOVENSKI POROČEVALEC (četrtak 30. julija 1953) z datumom 31. julija 1953...

In še se najdejo bralci, ki se pričujejo, da ne prinašajo časopisi svežih vesti! Tokrat so jih dobili celo za en dan naprej! In to še celo posebno petkovo izdajo!

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 25. 7. 1953: Novi ukrepi panikowske vlade.

Enkrat je vendar raca zadela v črno, kajti to, da je pankowska vlada vred-

na slavnega Panikowskega, je vsem jasno — le velikega kombinatorja Ostapa Benderja še manjka, pa bomo imeli celo »Zlato tele«...

SLOVENSKI POROČEVALEC, 16. 7. 1953: Ankara smatra, da je zaenkrat nemogoča vsaka obnova rusko-turškega pakta o nena padanju, ki ga je Moskva odpovedala leta 1954...

Res je, kaj pomeni eno leto proti večnosti — toda tista stara: »Prišel bom včeraj« ima le še nekoliko težav v svetu...

VLJUDNOST

— Pepe, ali veš, kaj je višek vljudnosti?

— Vem. Višek vljudnosti sta pokazala tista dva dvojčka, ki sta bila že bradata...

— Oho! Potem najbrž še nisi videl nove palače v Vošnjakovi ulici. Paje bodo začeli opravljati na njej vsa notranja dela takrat, ko bo pod streho tudi šestnadstropnica vis-avis njej!

PROTEST

— ...Podpisani Zane iz Ljubljane ogorčeno protestiram proti odločbi stanovanjske komisije, ki mi je dodelila stanovanje na Titovi cesti in zahtevam, da mi ga dodeli nekje v najožjem centru Ljubljane. Svojo zahtevo utemeljujem s sledečim: Limonada (iz pravih limon) stane v slaščičarni »Sion« 50 dinarjev, v kavarni »Union« 72 dinarjev, v kavarni »Evropa« pa 80 dinarjev! Pripominjam, da stanovanja v Ježici sploh ne sprejemem.

Vse za pocenitev!

Zane iz Ljubljane

V TRAJEN SPOMIN

Dva zaljubljenca sedita v gostilni. Seveda zaljubljenca, da nič koliko.

»Veš, ljubica, če že v tisti usodepolni hrast tam v gozdu nisva utegnili vrezati svojih imen na večni spomin na ta dan, pa bova to poskusila na tem zrezku, ki ga tako ne moreva prežvečiti...«

ZA VSAK SLUČAJ...

...imej vedno bolnišni list s seboj, kajti sicer — če se ti kaj pripeti — ne boš z reševalnim avtomobilom kar tako enostavno prišel v bolnišnico!

VINSKA

Zakaj je cena vinu dve sto petdeset in pet?

Ne čudi, pivec, sel Račun glasi tako:

Za vino dve sto, petdesetpet za vodo.

Nezaupljivi Frč

— Him, tudi Rusi so nam obljubljali kruh in svobodo...

GOSPODARSKE

PRAVI KRIVCI

— Ta prekleta birokracija — samo ta je kriva, da je letos toliko dežjal!

— Kako pa prideš na to misel?

— Jasno — na zemlji preganjamo birokracijo, pa se je zatekla v nebesa in sedaj z enoletno zamudo rešuje lanske prošnje za dež...

NAPREDEK

»Nesramnost!« se razburja v mesnici mlada gospa. »V salami, ki sem jo kupila pri vas, sem našla košček avtomobilske gume!«

»Nič se ne razburjajte, gospa,« jo je potolažil mesar. »Saj veste, da avto že vsepovsod izpodriva kornja...!«

IZ REDAKCIJE

— Napisal je neko nemogočo gangstersko klobčico in hotel, da bi jo priobčili...

— Pohvalno kritiko?

— Kje neki! Zeli, da bi opozorili javnost, da je to nemoralna, pikantna limonada spolzkih epizod in da je za mladino skrajno neprimerna...

SORODSTVO V DRUGEM ČLENU

Vsi, ki so ga poznali, so zaman ugibali, kaj ga je moglo privedi do tega obupnega koraka. Toda pomagati mu ni mogel nihče več. Kajti Janez Koleraba je zabil v steno žebelj, namazal vrvice z milom in se obesil.

Svoj letni dopust je Janez Koleraba preživel v Mariboru. Hodil je na Pohorje, na otok, preplesal nekaj večerov na »Mariborskem tednu« in kar je najvažnejše: vsak drugi dan je popil steklenico oranžade. Kajti Janez Koleraba je imel objektivne težave z želodcem in zaradi tega ni smel piti alkohola. Oranžado pa je pil pravzaprav samo zaradi subjektivnih razlogov: lepega dne je namreč odkril, da je »Povrtnina« znižala cene vsem sadnim sokovom za 40% in cena 198 dinarjev za liter oranžade se mu je zdela smešno nizka.

Potem je prišel konec dopusta in Janez Koleraba se je vrnil v Ljubljano. Na oranžado je skorajda pozabil, ker se je mesec bližal koncu. Toda takoj po prvem si je Janez Koleraba zaželel oranžado, pa se je napotil v mesto. Na ulicah je bila neznosna vročina. Janez Koleraba se je ustavil pred prvo trgovino, pogledal v izložbeno okno in se uščipnil v laket. Ne, ni sanjal! Iz izložbenega okna se mu je smehljala oranžada, pred njo pa listek s ceno: 315 din. »Predmestna trgovina,« se je tolažil Janez in krenil dalje proti centru. Toda povsod ista cena! Pred trinajsto trgovino se je odločil in vstopil: »Ali ni tovarna znižala cene sadnih sokov za 40%? Veste, v Mariboru sem namreč kupoval oranžado po 198 dinarjev.« »Lahko, vse je mogoče, toda nam ni nič znane o tem. Da, Maribor, vemo, to je takorekoč provinca!«

In potem je Janez Koleraba zavil v trgovino z železnino, kupil močan žebelj..., dalje pa tako veste, kaj se je zgodilo.

Fličafajev Tunek:

ZLOČINEC

Peter Krop je s trepetajočo roko vzel v roke pismo. Pismo s sodnije.

»Moj bog, s sodnije!« je vzdihnila vsa v strahu Pavla Krop. »Se nikoli nisimo imeli opravka s sodnije. Sedaj pa naenkrat! Kakšni časi!«

»Molči!« je dejal dostojanstveno gospod Krop in si z žepnim nožem skoro odrezal prst pri odpiranju nesrečnega pisma. Potem je počasi vzel papir iz ovitka, nataknil očala in začel brati.

»Peter...?« je trepetajoče vprašala gospa Pavla.

Gospod Krop se je važno odkašljajal.

»Khm — khem, pravzaprav bi si to lahko mislila!«

»Kaj bi si lahko pravzaprav mislila, Peter?«

Gospod Krop pa je brez besed prekrizal roke na hrbtu, zleknil hrbet, da so mu prsi mogočno izstopile in počasi dejal:

»Pavla! Zapomni si, kar ti pravim: Janez Vodopivec je zločinec!«

»Jezusmarija, Peter!«

Peter Krop je pokimal:

»Janez, tvoj najboljši prijatelj — pa zločinec?«

Peter Krop je strogo pogledal:

»Zapomni si, Pavla — bivši prijatelj, bivši! Razen tega se nikoli nisem varal v njem! Vedno sem vedel, da bo končal na vislicah ali pa vsaj v zaporu! Vedel sem!«

»Vsemogočni bog! Na vislicah... Ali je že obsojen?... Peter!!!«

»Tako daleč še ni, toda to še pride — sodnija je stroga, a pravična! Do tega še pride, razumeš, Pavla! In mene kličejo kot pričjo proti njemu!«

Peter Krop je potrkal na pismo iz sodnije. Gospe Pavli so stopile od groze solze v oči. Toda Peter Krop je tu neomajen. Peter razume ženo — toda on je mož! Da, mož! Zato je z rokami na hrbtu zopet začel hoditi po sobi. Pavla pa se je sesedla na stol.

Peter se je razkoračil pred Pavlo:

»Pavla, prepovedujem ti vsak stik z Vodopivčevimi! Tudi z Marijano, ženo zločinca! Razen tega pa ni nič boljša od njega! Če mu je lahko bila žena, medtem ko je on počenjal zločine!... Petreček naj do nadaljnjega ne gre več v šolo — da ne bo tam še dalje sedel skupaj s tistim Vodopivčevim Zlatkom — seme zločinca! Razen tega bom zahteval v šoli, da tega Zlatka takoj izključijo — sicer lahko pokvari še vse ostale otroke!«

Pavla je prestrašena prikimavala:

»Seveda, Peter, seveda! Upam samo, da proti ubogemu Vodopivcu ne boš preveč... Saj sta vendar bila takšna prijatelja...«

»Kaj se pravi, preveč! Niti najmanj ga ne bom kril pred sodiščem! Za svoje zločine naj se spokori kot zaslužil! Moja državljanska dolžnost je, da povem vso resnico — in resnico vidim kot na dlani!«

»Le kaj se je zgodilo? Le kaj se je zgodilo?«

»Kaj se je zgodilo? To je jasno kot beli dan! Moje blagajnik pri podjetju KRIMKRAMPROM. Moje živi čez svoje razmere. Moje je slepar, ti rečem, hohštapijer, defraudant!«

Pavla je pokimala.

»To je res — Marijana je dobila novo poletno obleko — ta Vodopivčevka!«

»Vidiš, ali si ti dobila novo poletno obleko?«

»Na žalost ne, Peter!« je vzdihnila gospa Pavla.

»No, vidiš! In za takšne ljudi ne sme biti usmiljenja! Takšni so hujski kot morilci — takšni, ki zlorabljajo zaupanje...!«

»Jezus!« je vzkliknila gospa Pavla. »Se spomniš tiste srebrne žilčke, ki nam je lani za silvestrovo izgnila? Če je niso oni...?«

»Vse je mogoče. Dobro, da si me spomnila, Pavla. Vse to bom pred sodiščem povedal — vse! Kajti zato me kličejo kot pričjo!«

In Peter Krop je sedel za mizo ter pričel sestavljati si

koncept svojega pričevanja proti Janezu Vodopivcu, svojemu bivšemu najboljšemu prijatelju:

»Visoko sodišče! Ze dalj časa je moralo biti vsakemu inteligentnemu človeku jasno, da se današnji obtoženec, Janez Vodopivec, okorišča s tujim denarjem in premoženjem. Ze kot otrok je kazal nagnjenje...«

Vsaj za pol ure je bilo tega pričevanja, kot si ga je tisti večer sestavil Peter Krop.

Točno ob uri se je na dan razprave pojavil na sodišču tudi Peter Krop. Niti minuto kasneje, niti minuto prej! Vodopivec je bil že tam.

»Zdravo, Peter! Si prišel?«

Peter je oledenel:

»Gospod... Vodopivec — prosim... upoštevajte svoj položaj, moja čast...«

Vodopivec ga je pogledal kot deveto čudo. Toda Peter se ni dal spraviti iz koncepta, tudi tedaj ne, ko so ga poklicali med razpravo v dvorano. Postavil se je pred sodišče, se poklonil in začel svoj govor, ki se ga je še na hodniku učil na pamet:

»Visoko sodišče! Ze dalj časa je moralo biti vsakemu...«

Toda najprej je moral dati svoje podatke. Nato je zopet pričel:

»Visoko sodišče! Ze dalj časa je...«

Sodnik ga je prekinil:

»Priča Krop, povejte nam na kratko samo, kaj ste videli, ko je Janez Vodopivec — saj ga poznate, ali ne — s kolesom prevrnil tovaršico Petelinškovo. Ostale priče so potrdile, da je bil samo nesrečen slučaj...«

Peter Krop je zazijal: Kakšna Petelinškova, kakšno kolo, kakšen nesrečen slučaj?! In kje so zločini, Vodopivčevi zločini???

Ko je šel Peter Krop z rdečo glavo s sodišča domov, je s peto trdo tolkel ob pločnik:

»Vseeno je zločinec! Vseeno! Samo ta naša sodišča, saj pravim... No, sicer pa, božji mlini meljejo poča-

Stef:

Manom neznanega ponočnjaka

(Prosto po Župančiču)

Pijanci krulijo...

Pod oknom krulijo in rjové kot nenasitno žejna čreda, mukajoča v ponočni mrak... Kaj hočete od nas?

Imeli lonce polne smo vodé, posode nočne, škafe — skratka vse, potem vse to izlili smo na vas. Kaj hočete, pijanci, še od nas?

Pijanci krulijo...

cvetlični lonci padajo po njih, na glavah se jim krožniki drobé, copate v zraku celajajo preprih,

za njimi steklenice se vrste, kristal in vaze, žarnice, luči, potem pa čevlji, stoli... še in še! A vse zaman... Pijanci krulijo!

Kaj si ga videl že: pijan kot čik, doma pa pet otrk. O, pasji sin! Kaj si ga videl, kak je onemogel počez dve dobri uri cesto meril, v zidove zaletaval se z glavó, in sonce klet... V rokah držal je ključ, a ga zaman v kandelaber vtikal, pri tem je klet: »Hudič! Bi se izmikal?« Potem ga je krepkó, krepkó objel in s prsti za ključavnico je stikal, a kandelaber se mu je izmikal, dokler na tleh ni revež obsedel. In takrat si z roko zakril je lice, potem je jokal, dokler ni zaspal. Jaz sem ga videl in sem klet svojati!

Pluton:

Mila orošnica

Podpisani ponižno prosim zdaj, da bi mi spričevalo vi izdali. Pri vas maturo delal sem nekdaj in vi, gospodje, ste me spraševali.

Saj niste hudi, ker nadlegoval sem revež vas za to že nekajkrat, če bi ne rabil ga, ne bi bezal in motil vas pri spanju — birokrati.

Tolažite me: »Manjka le podpis!« Sem čakal leto dni podpis prekleti, zdaj prosim: dajte prstni le odtis, če ste morda — pardon! — analfabeti.

Podpisani vas prosim zadnjikrat: izdajte mi enkrat že spričevalo! Uničil sem že čisto nov podplat, če ne — mi dajte novo obuvalo!

SRAMEŽLJIVOST

V družbi je pripovedoval Th. Wilder o neki stari dami, ki je imela doma zlato ribico v kopalni kadí. Neka puritanska gospodična je vprašala: »Kaj pa, kadar se kopa?« Wilder ji je smehljivo odvrnil: »Zaveže ji oči!«

LITERARNIM DOJENČKOM — MENTORJEM

(SVITOVIM GLOSATORJEM)

Komaj v svet ste — v puho še — pokukali,
 že bi radi ga po svoje sukali,
 radi bi ga kajpak že vodili,
 mu ukazovali in sodili,
 vsem bi radi pamet že solili!
 Kaj ko bi se preje useknili,
 pridno raje bi k bontonu sedli
 in se — enkrat vsaj — spodobno vedli.

—ago

JARI JEGULJI

Ce pisal boš morda kdaj svoj življenjepiš,
 napiši le besedo eno: — kompromis!

POETOV MEMENTO

Zakaj dolgost je mojih verzov kratka
 že vsak poet z imenom me sprašuje.
 Zakaj? Zato, ker urednik plačuje
 mi verz in ne dolžino. Matematika!
 Če vam, ljudje z imenom, tri kovače
 samo bi plačal urednik od rime,
 skrbno bi vlekli Pegaza za vime —
 in najbrž ne bi peli nič drugače!

— bim

BESEDNEMU JUNAKU

Patetično si zadnjič zagrozil:
 »Oh, če prišel bi Flobert mi v roke!
 Veš, tvoji želji rad bi ugodil,
 a žal orožje — ni še za otrokel!

— bim

KDOR BI...

Kdor bi rad postal mučenec
 tretje (C) kategorije,
 naj se šiba: fici, fici!
 — in dobil bo bronast venec.
 Kdor bi rad postal mučenec
 druge (B) kategorije,
 naj se hrani le z vici
 — bo dobil srebrn venec.
 Kdor bi rad postal mučenec
 prve (A) kategorije,
 naj posluša: Brici, Brici!
 Ta zasluži pač — zlat venec!

TAKRAT

Triglav-film je pred časem iskal Vesno. Filmsko podjetje je dobilo več pisemskih ponudb. Med njimi je bila tudi izredno lepa fotografija, ki jo je priložila neka dama s prošnjo, da bi jo angažirali. Dobila je pismo povabila, naj se zgosti v pisarni filmskega podjetja. — »Prepozno ste prišli,« go ji potem dejali. — »Kako to, saj sem se takoj odzvala na vaš dopis?« — »Ze, toda pri... bi morali takrat, ko ste se fotografirali.«

»No, že pol ure ji samo grozi s to palico — pa še vedno nič ne pomaga! Jaz bi sedaj že udaril...«

NOV VEK SLOVENSKIM MUZAM PRIDE...

Vsem, ki se z velikim navdušenjem bore za zmanjšanje teoretičnega pouka na vajeških šolah, moje priznanje in lep pozdrav! Da je njihova težnja upravičena, podajam obnovo Martina Krpana — kakor jo je napisal nič hudega sluteči vajenec neke vaješke šole, ki je bil pri tem napornem delu zelo resen in se je hudo potil...

Martin iz Trojice pri Sv. Vrhu je bil veliki Slovenec. On se ni nikoli obenga bal, ki je vsakega namazal z angleško sol. Enkrat se je po prašni poti prikadila cesarska kovačija. Martin je z kremenasto gobo prestavil kobilo v globok sneg in cesar mu je zato dal roko. Pol se je Dunajski cesar odpelal.

Enega dneva je prišel en veliki potepuh na Dunaj in skoro vse ubil. Cesar njegova žena in nekaj ministrov je še ostalo. Cesar se je hitro nazaj spomnil na Martina in je rekel svojemu polancu naj hitro leti na Sv. Vrh pri Trojici. Martin se je hitro spual obleko, ki se je prej tepo z miličniki in se pelal v kočijonu na Dunaj.

Cesar je bil pri obedi, ko je Martin prišel. Pol sta šla gledat orožje in mu je Martin vse zloril in zagnal prek okna. Cesar mu je pol naredo eno mesarico, Krpan pa je ispalil eno lipo in je vse pometal pod nogami. In pol je Martin s svoj kobilo šel Berdasu napoti. Eden je drugemu udaril za uho eno pošteno klofuto. Zato Martino to ni blo prau in je potegno Berdasa iz konja in mu stopil na prsa, da je komaj dihal. Ko se je Berdas jokaj mu je Martin odsekal glavo. Pol je Martin šel s glavlo k cesarju in je z njim pil bratostino. Zato mu je cesar dal potrdilo in Martin je vesel šel domo.

Pripomba: ta pripovedka se je meni zlo dopadla, ki jo je napisal Ivan Lestik. Martin je bil hudo močan človek in se ni obeniga bal.

Hongapaj:

DRAFSKI MOST

Dere sen si ovi teden naurok nagledna marpruški teden, sen se drugi den namena spistiti tudi kres drafski most k svojimi prijatelji Drūkši. Spotoma sen pr Orli pogledna, ali točijo zaj mrti že stari vinski most — etan v jeseni so še novega točili. Potlan sen se pret nekin frizeron čudüva, ka v Marprugi lidén glave perejo. Priten jih jin najbrže otškrnejo, inaci jih nemrejo zriplati no v lügi prekuhati. Pri nas f Prlekiji jih še po dumačen na šijakih vmujvlejo. Prcamprdinka sen te ali po Gospocki vulici na Glavni trk — pa sen se hujdičovo prestraša! Tista vüra, kera gleja tan na štiri strani, je kazala frtal na seden — op pol sedmih pa odide zadji cuk prta Prlekiji! Na mojen staren lüki pa je blo kumaj op enih popudne. Dere sen ša okolik tote nesrečne vüre, te sen vida, ka kaže na fseh ovih straneh fčista praf. Premislava sen, zakaj te je tak na frtal zmešana pa sen se met ten že znajša na mosti. Srečava sen malo lidi, fsi pa so hodili prta meni, samo malo čudno so me glejali. Dere sen priša na ovo stran pa hteja vdrapnoti ta na Tržaško cesto, te me je fstava miličnik no pita: »Tovariš, kako pa vi hodite?«

»Kak bi hoda?« sen se zreža. Ven vidite, ka z nogamil.

»Vidim, vidim,« je reka, samo vi ne hodite prek mosta po pravi strani.

»Kaj?« sen se začüda no vzdigna priten pravo roko, »ven sen priša tü sen po pravi strani!«

Te pa me je miličnik, fajf beli kak kakša svätetca, lepo podvüča, ka je na toten mosti prava stran zmiron no ovi strani no ka moren fčista nači hoditi kak na cesti. Samo živina no fse fele foringaši smejo kres juga kak ge indi na sveti, ka vidi fsakši, keri hodi k nogan, že prle, što ga nameni prekopicnoti ali povoziti.

Te kumaj se mi je v moji prleški keblaci zasvetilo, še bole pa dere mi je reka, ka moren za toti návük platiti dva kovača. Kumaj sen jemi razloža, ka sen s Prlekije duma, tan pa hodiho lidje tudi kres moste no brvi, kak keri če. Drügič pan že zna, kakši ret je, ka je toti beli ajngelec san tan negi z naših bregač duma.

Dere sen se ponoči f trdi temi no deži voza na svoj shrajenem potači s prleškega štaciona prta dum, sen se že kres prvi most zagna fčista po marpruškin redi — te pa sma z nekšin drügin potačkaron tak fküper tresnola, ka sma potlan oba med žnahnimi kletvicami svoje ahtare na ramah duma cüsrala. Pa bit bi še skorok bija!

VELIKA UGANKA

Mariborska glavna pošta je v nekaj letih že drugič obnovljena — tokrat celo tudi od znotraj, tako da jo je veselje pogledati: vse v steklu, zavesah in neonskih lučeh...

Njej nasproti pa vedno bolj razpada gledališko poslopje — tako da predstavlja zaradi odpadajočega ometa že nevarnost za mimoidoče.

Sedaj ne vemo še tega: Ali je to zapostavljanje za-

to, ker ima sedaj gledališče enkrat več obiskovalcev kot pred vojno, ali pa zato, ker ima pošta sedaj enkrat manj prometa, kot pred vojno...?

POLIGAMISTU TRESKU

Ti zatreskan si v dve muzi. Z Liriko živiš legalno, a s Satiro ilegalno, z njo živiš kar na koruzi. Divji zakon ne velja, to se v glosah ti poznal dem

Nemi filmi ali nema glasba?

S tem problemom se že dalj časa ukvarjata uprava kina »Partizan« in uprava »Astorije«. Kajti zvočni filmi motijo zaradi odprtih izhodnih vrat kina »Partizan« plesalce na vrtu »Astorije«, glasba na vrtu »Astorije« pa iz istih razlogov gledalce v kinu. Dobro poučeni krogi pa trdijo, da bi bilo mogoče doseči tudi kompromisno rešitev. Samo kaj, ko bi bilo treba zapreti izhodna vrata kina!

— Stara mama pravi, da jo desni zadnji zob tako boli!

Neplavalci pozor!

Najnovejša analize vode v bazenih na Mariborskem otoku so pojasnile in potrdile izkustvo stoterih in tisočerih neplavalcev, ki so se v zadnjem času naučili plavanja na Mariborskem otoku, da ne gre pri tem za neko čudo (kar so laiki razglasili za »otoški Leidenfrostov fenomen«), temveč da je to povsem naraven pojav, ki ga je pripisati predvsem velikim gostoti vode in visokemu odstotku soli in ostalih primesi vode v bazenih. Zato obvešča uprava Mariborskega otoka vse neplavalce, da jih bo v bodoče obveščala po radiu o dnevih, ko bo voda v bazenih najbolj gosta in da bodo imeli v teh dnevih pristop na otok predvsem neplavalci.

Težak primer

Mali Janezek se ustavi pred provizornim straniščem na otroškem igrišču nad parkom in vpraša:

— Ti, očka, kaj pa je to?

— Nehigiensko stranišče. Mali Janezek nekaj časa gleda in premišlja, potem pa vpraša:

— Očka, za koga pa je to stranišče? Za ljudi ali samo za muhe?

Definicija

— Mamica, kdo pa je estet?

— Him, veš to je tak človek, ki ima smisel za lepoto.

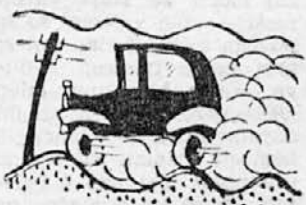
— Kako se pa reče takemu, ki je narobe estet?

— Človek, ki je dal obesiti na drevesa reklamne kašipote za Miklovo Zalo in pozneje za mariborski akvarij!

OD VIŠNJE GORE TJA DO KOLPE
IZ pionirjeve beleznice
(Piše Jože Cebulica)

Ta slika tukaj je en strahovito krasen pejsaž od cest v Ribnici.

to se pravi, da so ceste bolj strahovite kakor krasne, ker se je moj mali bratec v prahu izgubil in smo ga morali tri dni iskati s salscem za prah, preden smo ga zopet našli in varno spravili pod domači krov. Ceste so poleg tega tudi polne kotanj, kar je razvidno že iz slike, toda to ne spada več v »Toti list«, ker zna moj mali bratec lažiti že po vseh štirih in se še ni nikoli izgubil v teh luknjah.

V Cegelnici

se mi je tudi nudil prekrasen prizor, ko so vaški fantje podirali nekakšen mlaj. Moj ata je bil silno navdušen, ko je videl, kako so se fantje pri tem krepčali iz lepo rejenih pletenk in so bili zaradi tako izdatne moralne podpore prej na tleh kot pa majavi mlaj. Moj ata je tudi rekel, da je to silno učinkovita reklama za »Slovenijavino« in je zato zavlil v prvo krčmo ob cesti, jaz pa sem z veliko zamudo prisopihal na sestanek občinskega odbora.

v Otočcu

pa sem bil vseeno prej tam kot tista dva odbornika, ki hodita vsako nedeljo k maši, po maši pa v farovž, kjer imajo tudi »Slovenijavino« in prideta zato vselej prepozno na sestanek. Zdaj pa moram končati pisanje, ker se je moj mali bratec baje zopet izgubil v ribniškem pejsažu in ga bo treba iti iskati.

Praktični in iznajdljivi ljudje so doma na državnem posestvu Lepi dol pri Zg. Kungoti. Zadnjič so napovedali koloradarju boj na življenje in smrt, pa so ga tako lovili, da so kar s ceste gledali na njivo, če bo morda le kateri pokukal iz krompirja.

JUCA ODGOVARJA PEPI

Draga moja Pepa! Po stojski teden, ki je kakor vsi podobni tedni trajal štirinajst dni, je tudi mene privabil tja pod Nanos. Tam so mi povedali, da imajo v zadrugi mlekarne vedno toliko mleka, da ga dobijo lahko samo tisti, ki se že pred sončnim vzhodom postavijo v rep, vsi drugi pa lahko odidejo domov z dolgimi nosovi in potem od tam v miru in brez skrbi opazujejo številne črede krav po okoliških pašnikih. Na večernih prireditvah pa sem opazila veliko število otrok, ki s kričanjem in jokom skrbijo za humoristični del gledaliških predstav in koncertov. To me je tako navdušilo, da sem nemudoma predlagala prirediteljem naj prireajo v bodoče vse prireditve za odrasle v popoldanskih urah, za otroke pa zvečer in ponoči. Potem se bo morda le kdo spomnil na tisti odlok občinskega odbora, ki prepoveduje otrokom zadrževanje na cesti in v javnih prostorih po deveti uri.

V Ilirski Bistrici sem krepko čestitala tisti triprezorni deteljci, ki je ofrnazila oficirsko restavracijo za celih 800 jurčkov, potem pa sem se odpeljala v Ajdovščino k LIP, toda prav ta dan niso tamkaj obhajali nobenega godovanja. Zavila sem proti Silikotom, da bi se napila vode, toda tam imajo podnevi vodovod brez vode. Blagor jim! Drugod pa imajo vodo, pa nimajo vodovoda! V Avčah pa sem morala v krajevni gostilni tako dolgo čakati na postrežbo, da Ti ne morem ničesar več napisati. Zato Te samo lepo pozdravljam.

Tvoja Juca

IZ SOLE

— No, Pepček, povej mi sedaj, kje vse izdelujejo v Jugoslaviji sardine?

— V Piranu, Kopru, Izoli...

— No, kje pa še?

Pepček nekaj časa premišlja, potem pa se veselo udari po čelu:

»Ze vem! V škofjeloškem avtobusu!«

TELEGRAM IZ TRŽIČA

(Od specialnega dopisnika)

— Uredništvo »Totega«. Maribor. Stop! V nedeljo obiskala Tržič večja skupina avstrijskih nogometašev in turistov. Stop! Deset najvnetejših Tržičanov v ljubljanski bolnišnici. Stop! Diagnoza: nalomljene hrbtnice zaradi preglobokega klanjanja. Stop! Drugič več!

Neumorni kriti

— Kotegi, zdi se mi, da se zaman trudimo: tale skala je le malo pretrda za naše zobe!

BABICA PRIPOVEDUJE...

... In to dragi otroci, se je zgodilo v davnih davnih časih, takrat, ko smo v Skofji Loki imeli še — javno uro!

UTEMELJENA BOJAZEN

... Predlagam, da priredimo ta teden biciklistične dirke Ljubljana—Kranj in nazaj...

»Prosim ja« pa mislim, da je ta in nazaj praktično neizvedljivo!

»???«
»V Kranju je namreč prav sedaj Gorenjski sejem, pa ne verjamem, da bi se sploh kateri tekmovalac še hotel vrniti nazaj!«

V Laškem so mi ljudje pokazali mesarja, ki je s svojim vestnim poslovanjem povzročil, da se je pokvarilo 1000 kg svežega mesa in slanina. Baje se je to zgodilo samo zaradi tega, ker ni bilo meso dovolj na hladnem. Sedaj so potrošniki v skrbeh za mesarja, da se tudi on ne bi pokvaril, razen seveda, če ga ne bodo postavili na hladno.

V Preboldu so zadnjič na ljudskem rajanju preizkusili nov patent, kako bi zadržali obiskovalce čim dalj na prireditvi. Patent je prav enostaven: obiskovalce je treba prilepiti na klopi! Za to pa ni treba nič drugega kakor uporabiti za klopi sveže deske, ki so

ŠKOFJELOŠKA RAZGLEDNICA

Tujec: »Tiergarten?«
Domačin: »Nein! Skofja Lokal!«

bogate na smoli — in problem je rešen! Patent za zdaj še ni patentiran, ker ga prireditelji še niso sami preizkusili. Zase in za svojece so namreč prinesli s seboj stole in lepo pogrnjene mize.

V Celju sem stopil mimo grede v obrtniški dom, ki je že ves razpokan in se dolgo nisem mogel odločiti, kam naj stopim: ali na strop ali na tla. Kajti oboje je enako ponesnaženo! Ko pa mi je potem nekdo zatrjeval, da je dom ponos vseh celjskih obrtnikov, sem šele razumel, zakaj so tudi cinkarniške saje ponos našega belega Celja. Zdaj šele mi je jasno, zakaj me je zadnjič nekdo v vlaku ogovoril v hotentotovščini, ker je bil prepričan, da sem rojen nekje v centralni Afriki pod ekvatorjem. Sedaj pa moram končati svoje pismo, ker moram še odnesti v tiskarno turistični propagandni letak za obisk našega belega Celja, ki se glasi: »Zakaj bi kupovali Tschamba FI? Pri nas porinite brez sonca in brez kreme v petih minutah. Pohitite, Celje vas vabi!«

Cefizelj I. r.

OBMURSKI FLIKAČ

Ker se je zadnje čase razpasla po Lendavi nesramna konkurenca, sporočam jaz, spodaj podpisani Flikač, da bom v bodoče tožil vsako televizijsko in radijsko postajo, ki bi motila moje oddaje v Totem listu, kakor se to dogaja bobnarju v Dolnji Lendavi, katerega motijo zvočniki pri razglašanju odlokov občinskega odbora. Dol z ne-lojalno konkurenco!

Flikač I. r.

KDO JE ZASPALE

V nogometu smo vajeni tega, da moštvo izgubi, ker spi med igro. Na mladinskem svetovnem šahovskem prvenstvu pa je naš igralec Ivkov, ki je branil naslov prvaka, zasedel šele tretje mesto, ker je — po mnenju sekundanta — dvakrat pred partijo zaspal. Mislim, da je v časopisju tiskovna poma, ker je najbrž obakrat zaspal njegov sekundant. Razen seveda v primeru, če je sekundantova naloga le to, da ugotavlja, če bo njegov varovanec pred partijo zaspal ali ne.

V DOBI
SPECIALIZACIJ

Naša atletska reprezentacija je odšla v Oslo. Z njo seveda tudi funkcionarji. Funkcionarji so vedeli (ker so se pred odhodom informirali), da je blizu Jesenic meja. Mislili so pa, da je tamkaj meja z Norveško in ne z Avstrijo; zaradi tega niso imeli tranzitnega vizuma. Medtem ko so morali atleti izstopiti in čakati na Jesenicah, so funkcionarji »sprintali« z avtom v Zagreb (potem, ko so se informirali, da se v Zagrebu dobi tranzitni vizum).

Zopet ena izkušnja več: Doslej smo imeli premalo specializiranih spremljevalcev za inozemstvo. Imeli smo samo spremljevalca za vozni red, spremljevalca za prenočišča, spremljevalca za prehrano, spremljevalca za vizum, spremljevalca za športne vice itd., nismo pa imeli tudi spremljevalca za tranzitni vizum. Jesenice so nam šele odprle oči.

NOGOMET
IN VRTNARSTVO

Nogometna zveza Jugoslavije je sklenila, da morajo biti do 1. avgusta 1955

vsa nogometna igrišča za tekme zvezne lige poraščena s travo. Nogometno moštvo »Branika« je dobilo novo upanje za vstop v prvo ligo, ker so ponekod igrišča, kjer ne bo mogla zrasti trava in bodo mogoče na ta način nekatera moštva izpadla iz prve lige. Govori se, da bo »Branik« uvedel za svoje moštvo namesto treninga kolektivno »špricanje« nogometnega stadiona, da bo trava bolj bujno poganjala.

KJE SO TISTE
STEZICE...

Slovenska narodna pesem pravi: »Kje so tiste stezice...« in hoče povedati, da je človeku včasih težko, ko pogreša stvari, ki jih je nekdanji ljubil. Jaz si včasih popevam: »Kje so tiste vrstice...« Vrstice namreč v časopisju o idealnem amaterstvu in materialnem profesionalizmu v športu.

Upravni odbor Nogometne zveze Jugoslavije je dovolil »Crveni zvezdi«, da razdeli svojim nogometišem za osvojenost državnega prvenstva nagrade v skupni višini 700.000 dinarjev, po edincem pa večinoma po 50 in 44 tisoč dinarjev. Neki delavec mi je dejal, da je napačna zgodovinska trditev, da začne človek šele z razvojem roke ustvarjati vrednosti. Jaz sem mu odgovoril, da je pač tako bilo takrat, da pa je v zadnjem času noga najbrž bolj rentabilna.

KODOR
VISOKO LETA...

Plavač Škanata je svoj čas dejal, da se bo bavil le z vaterpolom, ker itak nima v plavanju konkurence. Pred kratkim ga je v Zagrebu premagal Jeger na 100 metrov prosto, Finci pa na 100 metrov hrbtno. Mislim, da je to za Škanato zelo dobro, ker ima končno pravi vzrok, da se bavi z vaterpolom.

LETOVISCARSKA

»Ali ste že dali račun gostu na številko 307?«
»Ze.«
»Pa še vedno poje?«

VATERPOLO
IN SMEH

Svicaarska plavalna zveza je dala svojim sodnikom vaterpola navodila, da se pol ure po tekmi vzdržijo vsake diskusije o sojeni tekmi, da ne bi prišlo do incidentov. Plavalna zveza Slovenije bi morala pred prvenstvom Slovenije v vaterpolu tudi dati navodila, da se sodniki in občinstvo ne smejo še dva dni po nekaterih tekmah smejeti, da ne bi začetnikom vzeli veselja.

»Veš, potem pa sem bil tako truden, da sem si kar vzel toke!«

»Obtoženi, že tretjič ste brez vsakega razloga udarili zasebnega tožnika Polikarpa Zgago. Ali lahko poveste zakaj?«
»Gospod sodnik, če pa že ima tak obraz, da kadar ga vidim, me prime in mu moram eno primazati...«

TO PA SE NI PRETEP

»Torej vi ste začeli pretep v gostilni?«
»Jaz že ne, gospod sodnik!«
»Kako to — saj ste vi prvi udarili soseda s steklenico po glavi, prevrnil mizo, s stolom poškodovali dva druga gosta, vrgli natakarja, ko vas je miril, skozi okno in nato z nožem grozili gostilničarju!«
»To že, gospod sodnik! Toda to še vendar ni pretep...!«

UMESTNO

V neki kavarni, kjer je igral precej slab koncertni ansambel, je bilo pripeto na steni sledeče opozorilo: »Gostom je prepovedano voditi pse v lokal!« — Nekoga dne pa je nekdo pripisal pod opozorilo: »Društvo za zaščito živali.«

STUDENTOVSKI
HUMOR

V Ljubljani je visokošolski profesor, pri katerem trajajo izpiti po dva do tri dni. Nekega dne razpiše na visokošolski tabli termine za izpite in opozori kandidate, naj prinesejo k izpitu pisalne potrebščine in ne vem, kaj še. Neki študent bere to in pripiše: »pa suhe brane za tri dni.«

REBUS?

Ne, samo asociacije gledalca na rokometni tekmi Branik — Ansbach!

NA ZDRAVJE!

Dva prijatelja sta se pripeljala z avtom do gostilne. Tam sta dolgo v noč popivala. Ko so zapirali lokal, sta se privlekla iz gostilne že precej natreskana. Končno sta se skobacala v svoj avto in zdrvela s tako hitrostjo, da sta na sedežih kar odskakovala. Tedaj se je eden od njiju malo »zbrihtal« in rekel: »Ti, Janez, vozi vendar bolj počasi!« — »Jaz?« se je začudil drugi. »Jaz sem pa mislil, da ti voziš!«

PRAZNOVERNOST

Novemu natakarku razlaga šef lokala, kako mora po predpisih servirati:

— Zapomnite si torej, krožnike podajate gostu vedno z leve, jemljete jih pa z desne!

Mladi mož je priklmal: — Prosim, če že tako hočete, naj bo — toda kar se mene tiče, nisem niti najmanj praznoveren!

PRVIČ, DRUGIČ,
TRETJIČ...

Po vaški cesti jo maha pobič. V roki nese cel hlebec kruha in trga s prstom iz hlebca samo mehko sredico ter jo je. Nasproti mu pride učitelj, ki z nevoljo opazuje dečkovo početje. Ne more se vzdržati, da ne bi vzgojno posegel vmes.

»Sinko moj, to ni prav, da ješ pri kruhu samo sredico...«

Pobič pogleda učitelja, nato pa mirno odtrga še kos sredice iz hlebca, jo nese v usta in reče:

»Prvič nisem vaš sin, drugič je ta kruh naš in tretjič hodim v šolo v drugo vas...«

SOSED

Pri zaslišanju vpraša sodnik obtoženca: »Kje stanujete?«

»Nimam stanovanja.«
»Kje pa vi stanujete?« vpraša sodnik njegovega tovariša. »Jaz sem pa njegov sosed,« se odreže tovariš.

Izd žrebanja vetike nagradne
uganke v 29. številki

Ker je za nagradno uganko Prodajalne poljedelskih strojev v Murski Soboti vladalo izredno zanimanje in je prispelo mnogo pravih odgovorov, dasi vprašanja niso bila lahka, je uprava navedene prodajalne sklenila povišati vrednost nagrade na 56.000 dinarjev — kolikor so vredne 4 prenosne škropilnice, ki so bile namenjene združnikom — in jo razdeliti med tri srečne izžrebance.

Žreb je bil naklonjen sledečim reševalcem in reševalkam:

1. KARAS MARIJI, Stara ulica 16, Murska Sobota;
2. JARCU PETRU, Struževo 58, pošta Kranj;
3. STEBIH MARIJI, Splošna bolnišnica, ginekološki oddelek, soba 5, Maribor.

Opozorilo! Vsak izžrebanec prejme eno tretjino skupne vrednosti nagrade, to je vrednost 18.666 din v poljedelskih strojih — če je kmetovalec — ali v gotovini — če ni kmetovalec.

Prvoimenovana izžrebanka naj se zglaš sama v Prodajalni poljedelskih strojev v Murski Soboti, kjer lahko takoj dvigne nagrado, ostali pa naj pisмено sporoče svoje želje uredništvu »Totolista«, Maribor, Kopališka ulica številka 2.

